

СТИВЪН КИНГ
ПЕТАЧЕТО, КОЕТО НОСИ
КЪСМЕТ

Превод от английски: Весела Прошкова, 2002

chitanka.info

През есента на 1996 година с моя „Халри Дейвидсън“ прекоших Съединените щати от Мейн до Калифорния, като се отбивах в различни книжарници, за да рекламирам романа си „Безсъние“. Беше страхотно пътуване. Мисля, че най-хубавият момент изживях, когато, седнал на каменната площадка пред някакъв порутен и отдавна изоставен магазин в Канзас, наблюдавах как слънцето залязва на запад, а на изток изгрява пълната луна. Спомних си епизода от „Принцът на приливите“, в който се случва същото, а едно тригодишно момиченце възхитено възкликва: „Мамо, моля те, направи го пак!“ В Невада отседнах във второкласен хотел, в който камериерките, сменящи спалното бельо, оставяха на възглавницата двудоларов жетон за игралните автомати и картичка с приблизително следния текст: „Здрасти, аз съм Мери. Желая ти късмет!“ именно тогава ми хрумна сюжетът за този разказ. Написах го на ръка, като използвах хотелските бланки за писма.

— Ах, ти, долен мръсник! — провикна се тя в празната хотелска стая; възклицанието ѝ беше предизвикано по-скоро от изненада, отколкото от гняв.

После — такъв ѝ беше характерът — Дарлин Пулън избухна в смях. Приседна на стола до разхвърленото легло, като поглеждаше ту монетата от двайсет и пет цента в едната си шепа, ту плика, от който беше изпаднала и който тя стискаше в другата си ръка, и продължаваше да се смее, докато от очите ѝ рiekнаха сълзи и потекоха по страните ѝ. На по-голямата ѝ дъщеря Патси спешно трябваше да се поставят шини на зъбите. Дарлин нямаше никаква представа откъде ще намери парите за хонорара на зъболекаря — мисълта не ѝ даваше покой през цялата седмица... и ако това не е последната капка, здраве му кажи. Но ако не можеш да се смееш, какво ти остава? Да вземеш пистолет и да се гръмнеш, а?

Всяка камериерка оставяше на различно място плика, който помежду си момичетата от персонала наричаха „гърнето със злато“. Шведката Герда, която миналото лято по време на евангелската служба в Тахо бе открила Исус Христос, а преди това беше проститутка, подпираше плика на огледалото в банята; Мелиса го оставяше под дистанционното устройство за телевизора. Дарлин пък неизменно оставяше своите пликове до телефона и когато тази сутрин влезе в стая 322 и видя плика върху възглавницата, веднага разбра, че този гост ѝ е оставил бакшиш.

И то какъв! Малка медна монета от двацет и пет цента, „Уповаваме се на Бога“.

Смехът ѝ, който беше позатихнал, избухна с нова сила.

На плика редом с логото на хотела — силует на ездач на ръба на скала, вградена в ромб — беше отпечатан текст:

Добре дошли в Карсън Сити, известен с най-дружелюбните хора в Невада! Добре дошли в хотел „Ранчо“, известен с най-дружелюбния персонал в Карсън Сити! За вашата стая отговаря Дарлин. Ако имате някакви оплаквания, моля, наберете 0 и ние веднага ще отстраним проблема. В случай, че обслужването задоволи изискванията ви, по желание може да пуснете в плика нещичко за камериерката.

Още веднъж ви приветстваме с „добре дошли“ в Карсън и в хотел „Ранчо“

Уилям Ейвъри
Управител

Много често „гърнето със злато“ беше празно — беше намирала пликовете накъсани на парчета и хвърлени в кошчето за смет, смачкани на топка и запратени в ъгъла на стаята или плуващи в тоалетната чиния (сякаш предложението да оставят бакшиш за камериерката вбесяваше някои гости), ала понякога я очакваше приятна изненада, особено когато гостът бе извадил късмет на игралните автомати или в казиното. Човекът, който бе пренощувал в стая 322, не бе изхвърлил

плика и дори беше оставил „нещичко за камериерката“, цели двайсет и пет цента, мамка му! Ще ѝ стигнат за зъбните шини на Патси и за електронната игра на фирмата „Сега“, за която мечтаеше Пол. Няма да е необходимо той да чака до Коледа, ще му я подари по случай... по случай...

— По случай Деня на благодарността — промърмори тя. — Разбира се, защо не? Ще платя и таксата за кабелната телевизия, за да не ни я прекъснат, дори ще се абонираме за канала с филмчета на Дисни, а пък аз най-сетне ще отида на лекар заради болките в кръста... да му се не види, вече съм богата! Ако знаех къде си, господине, щях да те намеря, да падна на колене пред теб и да ти целуна шибаните крака.

Нямаше начин, разбира се — гостът от стая 322 отдавна си беше заминал. Може би хотел „Ранчо“ беше най-хубавият в Карсън Сити, ала клиентелата му се състоеше от хора, които наемаха стаи само за по една нощ. Когато Дарлин идваше на работа в седем сутринта, те тъкмо ставаха от сън, бръснеха се, вземаха душ и понякога хапчета против махмурлук; докато тя пиеше кафе в стаята за персонала заедно с Герда, Мелиса и Джейн (началничката на камериерките — жена с гърди като оръдейни снаряди и широка уста, подчертавана от ярко червило), после подреждаше изпраните чаршафи в количката си, подготвяйки се за началото на работния си ден, шофьорите на камиони, каубоите и пътуващите търговски пътници напускаха хотела, като пускаха нещичко в пликовете или гневно ги хвърляха в тоалетната.

Щедрият джентълмен от стая 322 беше оставил за Дарлин монета от двайсет и пет цента, а може би и нещичко по чаршафите, да не говорим за сувенирите в тоалетната, където дори не е благоволил да пусне водата. Някои хора непрекъснато се раздават. Щедростта е в кръвта им.

Дарлин въздъхна, избърса с престилката сълзите си и отвори плика — гостът в номер 322 си беше направил труда да го залепи, а в бързината си да види какво има вътре тя беше откъснала единия му край. Тъкмо когато се канеше да пусне монетата обратно в плика, видя, че вътре има още нещо — бележка, написана на бланка за писма с логото на хотела. Извади я и се втренчи в нея. Под изображението на ездача и посланието на управителя Ейвъри неизвестният шегаджия беше написал с молив:

ТЪЙ ПИТАЧЕ НОСИ КАСМЕТ!
НАМИСТИНА!
ТИ СИ КАСМЕТАЛИЙКА!

— Много благодаря! — промърмори Дарлин. — Имам две деца и съпруг, който преди пет години отиде на работа и още не се е върнал, тъй че малко късмет няма да ми е излишен. Честна дума! — Тя се изкиска и пусна монетата в плика. Отиде в банята и надникна в тоалетната. Вътре не плуваше нищо, водата беше чиста. Което само по себе си също си беше бакшиш.

* * *

Тя се залови за работа, която ѝ отне по-малко време от обичайното. Бакшишът от двайсет и пет цента беше гаден номер, но иначе човекът, пренощувал в стая 322, бе проявил елементарна учтивост. Чаршафите бяха чисти, нямаше неприятни изненади (поне четири пъти през петте години, откакто работеше като камериерка, петте години, откакто Дийк я напусна, бе намирала следи от сперма върху екрана на телевизора и воняща локвичка урина в чекмеджето на бюрото), нищо не липсваше. Тя оправи леглото, изми банята, смени хавлиените кърпи. Докато работеше, се опитваше да си представи как изглежда гостът от стая 322 и що за човек е онзи, който оставя бакшиш от двайсет и пет цента на жена, опитваща се да отгледа сама двете си деца. Каза си, че сигурно притежава чувство за хумор, но е и злобен, щом си прави толкова лоши шеги; вероятно ръцете му са покрити с татуировки, а в лицето прилича на актьора, изпълняващ главната роля във филма „Родени убийци“.

„Ама и аз съм една фантазьорка! — упрекна се мислено, излезе в коридора и заключи вратата на стаята. — Човекът изобщо не те

познава. Вероятно е бил пиян и е решил да се пошегува, това е всичко. И шегата си я биваше, иначе нямаше да се смея, нали?“

Точно така! Иначе нямаше да се смее.

Докато буташе количката към следващата стая, ѝ хрумна да даде монетата на седемгодишния си син Пол. Горкичкият Пол — хич не му вървеше. Беше мълчалив и вечно хремав. Понякога Дарлин си мислеше, че в този град посред пустинята, отличаващ се със сухия си, чист въздух, синът ѝ навярно е единственият седемгодишен малчуган, страдащ от астма в начален стадий.

Въздъхна, отключи вратата на стая 323 и си каза, че току-виж тук ще намери петдесетачка... или дори стотачка в плика. Винаги си го мислеше, когато влизаше в стая, току-що освободена от госта. Ала пликът беше до телефона, където го беше оставила; макар да знаеше, че е празен, за всеки случай надникна вътре и се убеди в горчивата истина.

Оказа се, че непознатият от стая 323 все пак ѝ е оставил нещичко, но в тоалетната.

— Виж ти, късметът ми вече проработи — промълви тя, пусна водата и се засмя — такъв ѝ беше характерът.

* * *

Във фоайето на хотел „Ранчо“ имаше само една ротативка и въпреки че през петте години, откакто работеше тук, Дарлин никога не се беше съблазнявала да опита късмета си, този ден, докато отиваше на обяд, пъкна ръка в джоба си, напипа плика с дребната монета и се отправи към никелирания капан за глупаци. Не беше забравила намерението си да даде петачето на Пол, но знаеше, че за съвременните деца двайсет и пет цента не са никакви пари... имаха право, разбира се. Дори бутилка кока-кола струваше повече. Внезапно ѝ се прииска да се отърве от проклетата монета. Кръстът я болеше, имаше киселини от кафето, което беше изпила в десет часа, отгоре на всичко се чувстваше ужасно потисната. Всичко ѝ беше криво, и то заради скапаното петаче, което сякаш ѝ действаше зле.

Герда слезе от асансьора тъкмо когато Дарлин заставаше пред ротативката и извади петачето от плика.

— Ти! — възкликна. — Ти? Не може да бъде... не вярва на очите си!

— Само гледай! — отвърна Дарлин, пхна монетата в процепа, над който имаше табелка с надпис „Пуснете, или монети“ и подвижна, сякаш се сбогуваше с нея: — Чао, скъпа!

Понечи да се отдалечи, но в последния момент се извърна и дръпна ръчката. Обърна гръб на автомата и не си направи труда да наблюдава въртенето на барабаните, затова не видя как в прозорчетата се появяват камбанките — една, две, три. Вече беше тръгнала към коридора, но спря, като чу, че в жлеба се заизсипваха двацет и пет центови монети. Облещи се, после присви очи, като че ли се питаше дали това не е поредната лоша шега, някак си устроена от симпатягата от стая.

— Попеди! — извика Герда, от възбуда говореше с прекалено силен акцент. — Ти попеди!

Стрелна се покрай Дарлин, която стоеше като парализирана и слушаше как дъждът от монети барабани в жлеба. Звънтящият звук сякаш продължи безкрайно.

„Каква късметлийка съм — помисли си. — Голяма късметлийка.“

Най-сетне монетите престанаха да падат.

— Господи! — възкликна Герда. — Божке! Скапана машина не ми пуска ни един цент, фъпреки че все я тъпча! Шипаният ми късмет! Сигурно има петнайсет долара, Дар! Ами ако пеше пуснала три монети?

— Толкова много късмет щеше да ми дойде в повече — промърмори Дарлин. Идваше ѝ да се разплаче. Не знаеше защо, но сълзите напиреха в очите ѝ и пареха клепачите ѝ като слаб разтвор на киселина. Герда ѝ помогна да събере монетите и да ги натъпче в джобовете на униформата си, които комично увиснаха. Единствената ѝ мисъл беше да купи на Пол нещо хубаво, някаква играчка. Разбира се, петнайсетте долара изобщо нямаше да стигнат за мечтаната игра на „Сега“, но можеше да му купи нещо от магазина за електроника в търговския център, в чиято витрина той винаги се заглеждаше, без, разбира се, да поиска нещо — беше болнав, не и глупав — взираше се във витрината, а вечно възпалените му очи сълзяха.

„Как не! Ще му купиш обувки, ето какво ще направиш... а може би ще платиш проклетите зъбни шини на Патси. Знаеш, че Пол няма да се разсърди. Което всъщност е най-ужасното“ — помисли си, докато подрънкваше монетите в джобовете си. Известно му беше, че лодките, самолетчетата и количките с дистанционно управление, изложени на витрината на магазина, са непостижими като електронната система на „Сега“; единствената възможност бе да си мечтае, че ги притежава, все едно са картини в галерия или скулптури в музей. За нея обаче...

Каза си, че може би с неочакваната печалба ще му купи нещо глупаво. Нещо глупаво и занимателно. Ще го изненада.

Ще изненада себе си.

* * *

Направи нещо, с което изненада себе си.

И то много.

Вечерта реши да се прибере вкъщи пеша вместо с автобуса. Както си вървеше по Норт Стрийт, видя светещите реклами на казино „Силвър Сити“ и влезе, въпреки че никога досега не беше стъпвала в подобно заведение. На излизане от хотела беше сменила монетите за банкноти — оказа се, че печалбата ѝ възлиза на осемнайсет долара — и сега, обзета от чувството, че в нея се е вселила непозната жена, се приближи до рулетката и подаде банкнотите на крупието, изпитвайки усещането, че наблюдава протягането на чужда ръка. Всъщност не беше само ръката — обхванало я беше вцепенение, сякаш необичайното ѝ поведение беше предизвикало късо съединение в нервната ѝ система.

„Голямо чудо, ако загубя — помисли си, като постави осемнайсетте розови чипове от по един долар на полето с надпис «ТЕК». — Това е същата монета от двадесет и пет цента, подхвърлена от злобен шегобиец на камериерката, която той никога няма да види. Трябва да се отърва от нея, защото продължава да ми действа зле, макар да се е размножила и да е променила формата си.“

— Край на залаганията — напевно произнесе крупиеето и топчето заподскача върху въртящото се колело. Дарлин стисна клепачи. Като отвори очи, видя, че топчето е спряло на номер 15.

Крупиеето побутна към нея осемнайсет розови чипове, които ѝ напомниха на ментови бонбони. Тя ги взе и постави всичко на червено. Служителят я погледна и вдигна вежди, сякаш я питаше дали е сигурна. Дарлин кимна, рулетката отново се завъртя. Когато залозите на червено спечелиха, тя премести на черно нарастващата купчинка от чипове.

След това на тек.

След това на чифт.

Вече беше спечелила петстотин седемдесет и шест долара, чувстваше се така, сякаш съзнанието ѝ се е преселило на друга планета. Не виждаше пред себе си черни, зелени и розови чипове, а зъбни шини и подводница, управлявана чрез радиосигнал.

„Каква късметлийка съм — помисли си Дарлин Пулън. — Голяма късметлийка!“

Отново заложи цялата си печалба, а зяпачите, които винаги се струпват около играча, на когото е провървяло, възкликнаха в един глас.

— Госпожо, мога да приема подобен залог само с разрешението на управителя — заяви крупиеето, което вече не гледаше с отегчение, примесено с презрение жената със синята униформа на бели райета. Тя беше поставила всичките си чипове на второто поле, при което печалбата се утрояваше — числата от 13 до 24.

— Тогава го повикай, миличък, и то веднага — каза Дарлин и зачака, стъпила здраво на земята в Карсън Сити, щата Невада, намиращ се на десетина километра от първата сребърна мина, влязла в експлоатация през 1878 година (съзнанието ѝ се намираще дълбоко в мините на въображението на планетата Фантазия), докато двамата служители се съвещаваха, а зяпачите възхитено я наблюдаваха и възбудено шепнеха помежду си. Управителят се приближи до нея и я помоли да напише върху лист розова хартия името, адреса и телефонния си номер. Дарлин се подчини и с учудване установи, че почеркът сякаш не е нейният. Никога през живота си не се беше чувствала толкова спокойна, ала ръцете ѝ трепереха, като че ли страдаше от Паркинсонова болест.

Управителят се обърна към господин Рулетка и завъртя пръст — „Завърти колелото, момче!“

Този път потракването на топчето се чуваше отчетливо — около рулетката се беше възцарила гробна тишина, единственият залог върху зеленото сукно беше на Дарлин. Това беше Карсън Сити, не Монте Карло, а за градче като Карсън залогът беше чудовищен. Топчето изтрака, попадна в един жлеб, подскочи, падна в друг жлеб, но изскочи и от него. Дарлин затвори очи.

„Дано ми провърви! — помисли си... не, отпрати молитва. — Аз съм късметлийка, аз съм щастлива майка, щастливо момиче.“

Зяпачите изстенаха — от ужас или от възторг. Така тя разбра, че рулетката е спряла. Отвори очи, очаквайки да види, че най-сетне се е отървала от проклетата два̀сет и пет центова монета.

Само че не беше.

Бялото топче беше в жлеба, означен „13 черно“.

— Господи! — изпъшка жената зад нея. — Миличка, дай да ти пипна ръката.

Дарлин ѝ протегна дланта си, усети, че поемат и другата ѝ ръка. Някъде отдалеч, много далеч от планетата Фантазия, на която се намираше в момента, тя почувства как отначало двама, а после четирима, шестима, осем души търкат дланите си в нейните, опитвайки се да прихванат късмета ѝ като заразна болест.

Господин Рулетка започна да избутва към нея купчинки чипове.

— Колко? — попита тя. — Колко спечелих?

— Хиляда седемстотин два̀сет и осем долара. Честито, мадам. Ако бях на ваше място...

— Но не си! — прекъсна го Дарлин. — Искам да заложа всичко на едно число. На онова! — Посочи числото 25. Зад нея някой изстена, сякаш бе изпаднал в сексуален екстаз. — Всичко, чухте ли?

— Не! — отсече управителят.

— Но...

— Не! — повтори той, а Дарлин, която през целия си живот имаше началници-мъже, бе научила кога трябва да отстъпи. — Такива са правилата на казиното, госпожо Пулън.

— Добре — каза тя. — Добре, шубе такова! — Придърпа чиповете към себе си, като събори няколко купчинки. — Колко ще ми разрешиш да заложа?

— Извинете за момент — промърмори той.

Върна се след пет минути. През това време около рулетката отново се възцари гробна тишина. Никой не проговори на Дарлин, но тя чувстваше как непознатите докосват дланите ѝ, дори ги разтриват, като че ли да я свестят. Управителят беше придружен от висок плешив човек със смокинг и очила със златни рамки. Плешивият не погледна Дарлин, а се втренчи през нея, сякаш тя беше от стъкло.

— Осемстотин долара — заяви, — въпреки че ви съветвам да не ги залагате. — Пренебрежително огледа униформената ѝ дреха и добави: — Госпожо, мисля, че е най-добре да осребрите чиповете си.

— А пък аз мисля, че ти не различаваш задника от физиономията си! — сопна се тя и видя как онзи надменно сви устни. Обърна се към крупиято и му нареди: — Завърти го!

* * *

Господин Рулетка постави малка плочка с надпис „800 долара“ върху числото 25 и дълго я нагласяше. После завъртя колелото и пусна топчето. Сега всички в казиното бяха притихнали, не се чуваше дори непрекъснатото дрънчене на ротативките. Дарлин вдигна очи, загледа се в телевизионните монитори на помещението и не се изненада, като видя, че вече не предават боксови мачове и конни състезания, а показват рулетката... и нея.

„Станах дори телевизионна звезда. Голяма късметлийка съм. Много, ама много ми върви!“

Топчето се завъртя. Топчето заподскача. Почти спря, после отново се завъртя и като малък бял дервиш върху полираната дървена плоскост на рулетката.

— Какъв е залогът? — внезапно извика Дарлин.

— Трийсет към едно — отговори плешивият. — Ако се падне числото 25, ще спечелиш дваисет и четири хиляди долара, госпожо.

Тя стисна клепачи...

* * *

... а когато отвори очи, се намираше в стая 322. Още седеше на стола, в едната си ръка стискаше плика, петачето почти се беше изплъзнало от другата ѝ длан. Страните ѝ още бяха влажни от сълзите, предизвикани от неудържимия ѝ смях.

— Голяма късметлийке съм — промълви и надникна в плика. Нямаше бележка. Бележката пълна с правописни грешки, също е била плод на въображението ѝ.

Тя въздъхна, пъкна монетата в джоба на униформената си дреха и се зае да почисти стаята.

* * *

Вместо както обикновено след училище да се прибере с Пол право вкъщи, Патси го доведе в хотела.

— Омаза всичко със сополи! — обясни на майка си с презрението, което само едно тринайсетгодишно пубертетче може да изпитва към немошните и болните. — Като нищо ще се задуши. Реших, че може би ще искаш да го заведеш на лекар.

Пол безмълвно и търпеливо втренчи в нея сълзящите си очи. Носът му беше зачервен като домати. Стояха във фойето, в момента на регистратурата нямаше посетители, а господин Ейвъри (камериерките, които ненавиждаха дребния гадняр, зад гърба му го наричаха господин Ранчо) не беше на обичайното си място. Може би се беше заключил в канцеларията си и лъскаше бастуна. Стига да можеше да го намери.

Дарлин сложи длан на челото на Пол, усети, че гори, и въздъхна:

— Май имаш право. Как си, Пол?

— Добре съм — отвърна с гъгнив глас.

Дори Патси беше изпаднала в депресия.

— Вероятно той няма да доживее до шестнайсетата си година — промърмори. — Единственият случай в света на самозаразяване със СПИН.

— Затваряй си гадната уста! — сопна се Дарлин, ала вместо да засегне Патси, очевидно засегна сина си — той потръпна и извърна очи.

— Освен това е лигльо — промърмори Патси. — В буквалния смисъл на думата.

— Не е вярно. Просто е прекалено чувствителен. А имунната му система не е укрепнала. — Дарлин бръкна в джоба на униформата си. — Пол, виж какво намерих!

Той я погледна, видя монетата и леко се усмихна. Като я взе, сестра му подигравателно подхвърли:

— За какво ще я похарчиш? Ще заведеш гаджето си на кино ли?

— Все ще ишмишля нещо — отговори момчето.

— Остави го на мира! — озъби се Дарлин. — Възможно ли е поне за малко да не се заяждаш с него?

— Добре, но какво ще получа за награда? Доведох го до тук жив и здрав — както винаги, между другото — затова трябва да ме възнаградиш.

„Ще те възнаградя с шина на зъбите — помисли си Дарлин, — ако отнякъде намеря пари.“ Внезапно се почувства неопишуемо нещастна, животът ѝ се струваше като висока планина от студена пръст — шлага от мините на въображението, ако щете — която непрекъснато заплашваше да се стовари върху нея и да я направи на пихтия. Щастието не съществуваше. Дори късметът всъщност беше маскирана неудача.

— Мамо? Мамичко? — разтревожено възкликна Патси. — Нищо не искам. Само се пошегувах.

— На теб ще ти подаря списание „Саси“. Намерих го в една от стаите и го прибрах в гардеробчето си.

— От този месец ли е? — недоверчиво попита Патси.

— Да. Хайде да тръгваме.

Тъкмо когато прекосяваха фойето, чуха как монета изтрополи в процепа на ротативката, после шум от дърпане на ръчка, последван от звънването на барабаните.

— Сега наистина загази, тъпако! — извика Патси, в гласа ѝ се долавяше известно злорадство. — Колко пъти мама ти е повтаряла да не си харчиш парите за глупости? Ротативките са само за туристите!

Ала Дарлин не се обърна. Стоеше, втренчена във вратата, отвъд която се намираше страната на камериерките, страната, където евтини палта, купени от „Еймс“ или от „Уолмарт“, висяха едно до друго като мечти, които са се износили и са били захвърлени, където тиктакаше часовникът на времето, където винаги миришеше на парфюма на Мелиса и на „Бен Гей“, с който се маже Дарлин. Вслушваше се във

въртенето на барабаните и очакваше да чуе тропота на монетите, падащи в жлеба, а когато наистина се посипа дъжд от петачета, тя вече мислеше как ще помоли Мелиса да наглежда децата, докато отскочи до казиното. Нямахше да ѝ отнеме много време.

„Голяма късметлийка съм“ — помисли си и затвори очи. В мрака, който цареше зад спуснатите ѝ клепачи, шумът от падащите монети ѝ се струваше оглушителен. Все едно метална шлага падаше върху капака на ковчег.

Неизвестно защо беше сигурна, че ще се случи именно онова, което си беше въобразила, ала въпреки това животът продължаваше да ѝ прилича на грамадна купчина метал, донесен от чужда планета. Беше като петно, което никога няма да излезе от любимата ти рокля.

Но нали трябваше да плати зъбните шини на Патси, а Пол да заведе на лекар, който да му предпише нещо против вечната хрема и сълзящите очи; той мечтаеше за скъпата електронна игра както Патси мечтаеше за хубаво бельо, с което ще се чувства секси, а тя Дарлин мечтаеше за... За какво? Дийк да се върне в живота ѝ ли?

„Да бе! — помисли си и едва не избухна в смях. — *Притрябвал ми е колкото пубертета или родилните болки. Мечтая за...*“

(нищо)

Точно така. За нищичко! Мрачни дни, мрачни ноци без любов, но смехът винаги я съпровождаше.

„Не мечтая за нищо, защото съм късметлийка“ — помисли си, без да отваря очи. Изпод спуснатите ѝ клепачи се стичаха сълзи, докато зад нея Патси крещеше колкото ѝ глас държи:

— Мамка му! Мамка му, улучи джакпота, Поли! Улучи скапания джакпот!

„*Каква късметлийка съм* — помисли си Дарлин. — *Голяма късметлийка!*“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.